

Achter de horizon

Ciara Geraghty bij Boekerij:

Overleven voor beginners

Achter de horizon

Ciara Geraghty

Achter de horizon



ISBN 978-90-225-8993-9
ISBN 978-94-023-1570-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Rules of the Road*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers Ltd.
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp: Bürosüd
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 Ciara Geraghty
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, Breda,
die me wortels heeft gegeven, zodat ik kon groeien.
En vleugels, zodat ik kon vliegen.

1

Geefrichting aan.

Iris Armstrong is vermist.

Dat wil zeggen, ze is niet waar ze zou moeten zijn.

Ik probeer me geen zorgen te maken. Iris is een volwassen vrouw en kan beter voor zichzelf zorgen dan de meeste mensen.

Oké, ik ben een zorgelijk type. Vraag maar aan mijn dochters. Vraag maar aan mijn man. Die zullen je vertellen dat ik me altijd zorgen maak, ook als er niks is om me zorgen over te maken. Dat is natuurlijk overdreven, al kun je denk ik wel zeggen dat ik, als ik niks had om me zorgen over te maken, zou denken dat ik iets over het hoofd had gezien.

Iris is zo'n vrouw die vertelt wat ze van plan is te gaan doen en dat dan ook daadwerkelijk doet. Ze is vandaag jarig. Ze wordt achtenvijftig.

'Als een vrouw jarig is, maken mensen van die gelegenheid gebruik om te zeggen dat ze er zo goed uitziet voor haar leeftijd,' zegt Iris als ik voorstel om haar verjaardag te vieren.

Iris ziet er inderdaad ook heel goed uit voor haar leeftijd. Dat houd ik voor me. In plaats daarvan zeg ik: 'Dat neemt niet weg dat we het moeten vieren.'

'Ik vier het wel door de zwaan te doen. Of de *downward facing dog*. Iets animalistisch,' zei Iris toen ze me had verteld over de yogaretraite waar ze zich voor had ingeschreven.

‘Maar je vindt yoga helemaal niet leuk,’ zei ik.

‘Ik dacht dat je blij zou zijn. Jij zegt altijd dat yoga zo goed is voor mensen met m.s.’

Ik was vandaag van plan om bij mijn vader langs te gaan, dan het yogacentrum in Wicklow te bellen om te zeggen dat ik naar ze toe zou komen met een verjaardagstaart voor Iris. Zodat ze weten dat ze jarig is. Iris wil natuurlijk geen gedoe, maar iedereen hoort op zijn verjaardag taart te krijgen.

Maar als ik bij verpleeghuis Sunnyside aankom, zit mijn vader in de ontvangstruimte met een van de managers. Naast zijn stoel staat zijn oude koffer, die aan de randen misschien wat armoedig oogt, maar er verder nog prima mee door kan.

Een week, zegt de manager. Zo lang hebben de verdelgers blijkbaar voor hun werk nodig. Ongedierte noemt hij het, en ik neem aan dat hij daarmee ratten bedoelt, want als het alleen muizen waren, zou hij wel muizen zeggen, toch?

Mijn vader woont in een van ratten vergeven bejaardenhuis waar hij binnen de lijntjes kleurt, met bingo verliest, liedjes zingt en wacht tot mijn moeder terugkomt van boodschappen doen.

‘Als u wilt kan ik uw vader wel naar een van onze andere huizen overplaatsen,’ biedt de manager aan.

‘Nee, ik neem hem wel mee naar huis,’ zeg ik. Dat is het minste wat ik kan doen. Ik dacht in het begin dat ik wel zelf voor hem kon zorgen, thuis, zoals mijn moeder jaren heeft gedaan. Ik dacht dat ik dat wel kon. Ik heb het een half jaar volgehouden. Toen moest ik hem naar Sunnyside brengen.

Ik leg de koffer van mijn vader in de achterbak, naast de taart. Voor de zee heb ik blauw glazuur gebruikt en voor de rotsen grijs, en daar heb ik een taartpoppetje op gezet, dat Iris moet voorstellen, die het hele jaar door dagelijks bij High Rock in zee zwemt. Zelfs in november nog. Zelfs in februari nog. Ze zwemt alsof het juli is. Elke dag. Ze zal wel opkijken van de taart. Ik ben er een eeuwigheid mee bezig geweest. Veel langer dan in het re-

cept stond. Brendan zegt dat dat komt doordat ik te precies ben. De taart ziet er anders niet uit alsof hij gemaakt is door iemand die te precies is. Hij helt vervaarlijk naar één kant, alsof hij zwaar weer heeft moeten doorstaan.

Ik doe mijn vader de autogordel om.

‘Waar is je moeder?’ vraagt hij.

‘Die is boodschappen doen. Ze komt zo terug,’ zeg ik. Ik vertel hem niet meer dat ze dood is. Hij raakt er elke keer weer overstuur van. Het verdriet op zijn gezicht is zo vers, zo acuut dat het mijn eigen verdriet wel lijkt, weer helemaal van begin af aan, en dan moet ik mijn blik afwenden, mijn ogen sluiten en mijn nagels in het vlezige deel van mijn handen drukken.

Ik stap in en start de auto.

‘Geef richting aan,’ zegt mijn vader, op die automatische toon die hij aanslaat als hij de verkeersregels opdreunt. Hij kent ze allemaal nog. Er moet ergens in je brein een afgebakend gebied zijn waar de dementie niet bij kan.

Ik geef richting aan, zoals mij is opgedragen, en voor ik wegrijd bel ik het yogacentrum.

Maar Iris is er niet.

Ze is er nooit aangekomen.

Volgens de receptioniste, die op de kalme toon spreekt van iemand die dagelijks aan yoga doet, is er zelfs helemaal geen reservering op naam van ene Iris Armstrong gedaan.

Iris heeft tegen me gezegd dat ik haar deze week niet op haar mobiele telefoon moest bellen. Want die had ze toch uit staan.

Ik bel haar mobiele telefoon.

Die staat uit.

Ik rijd naar Iris’ cottage in Feltrim. Voor alle ramen zijn de gordijnen dicht. Het ziet er precies uit zoals je zou verwachten: het huis van een vrouw die weg is. Ik parkeer op de oprit waar vroeger haar stokoude Jaguar altijd stond. Na het ongeluk had ze bijna meteen haar gezichtsvermogen terug, en het enige wat schade had was de lantaarnpaal waar Iris tegenaan gereden was,

maar haar arts kon haar niet garanderen dat het niet nog een keer zou gebeuren. Iris zegt dat ze de auto niet mist, maar ze vroeg wel of ik de man die hem van haar gekocht had de sleutels wilde geven. Ze zei dat ze een afspraak had waar ze niet onderuit kon.

‘Het is maar een auto,’ zei ze, ‘en de taxichauffeur uit de buurt lijkt op Daniel Craig. Bovendien praat hij niet tijdens de seks en kent hij alle sluiproutes van de stad.’

‘Ik ben zo terug, pap,’ zeg ik, en ik doe het portier open.

‘Doe rustig aan, lieverd,’ zegt hij. Hij zei vroeger nooit lieverd tegen me.

Het gras in de voortuin is onlangs gemaaid en ziet er netjes uit. Ik bel aan. Er wordt niet opengedaan. Ik kijk de tuin rond. Het is mei. De kersenboom, waarvan de takken vorige week nog berstensvol knoppen zaten, is nu één grote wolk van lichtroze bloesem. Die is van een ontwapenend verfijnde schoonheid, maar het is ook verdrietig dat de bloemblaadjes er al zo snel afvallen en dat het gras er over een week mee bezaaid zal liggen, als natte, modderige confetti op een kerkplein, als de bruid en bruidegom allang vertrokken zijn.

Ik klop op de deur, al weet ik zeker dat Iris niet thuis is.

Waar is ze?

Ik bel de Alzheimerstichting, vraag of ze me willen doorverbinden met het toestel van Iris, maar de receptioniste vertelt me wat ik al weet. Dat Iris een week met vakantie is.

‘Ben jij het, Terry?’ vraagt ze, en er klinkt verwarring door in haar stem; ze vraagt zich af waarom ik dit niet al weet.

‘Eh... ja, Rita, sorry, ik was het vergeten.’

Plotseling word ik overmand door het gevoel dat Iris toch binnen is. Ze is gevallen. Dat moet haast wel. Ze is gevallen en ligt bewusteloos onder aan de trap. God weet hoelang al. Dagen misschien wel. Deze bezorgdheid werkt activerend. Niet alle zorgen vallen in deze categorie. Soms ben ik zo bezorgd dat ik geen woord meer kan uitbrengen. Of werkt iets verlamdend.

De houten deur bij de ingang van de steeg naast het huis is op slot, dus rol ik de vuilcontainer ernaartoe, pak me stevig beet aan de zijkanten en hijs mezelf op het deksel. Mensen denken altijd dat het handig is om lang te zijn, maar dat heb ik zelf – een meter zevenenzeventig komma acht lang – nooit zo ondervonden. Het komt er kortweg op neer dat ik te lang ben om op het deksel van een vuilcontainer te knielen. Ik ben een wirwar van armen, ellebogen en knieën. Ik weet niet waar ik alles moet laten.

Ik pak de bovenkant van de deur vast en hijs mezelf eroverheen, schuur met mijn knie tegen de muur en aarzel dan, heel even maar, waarna ik me zo diep mogelijk laat zakken, me dan laat vallen en in de steeg beland. Ik mag wel eens wat aan mijn conditie gaan doen. Mijn dochters zitten altijd te zaniken dat ik eens iets aan sport moet doen. Zwemmen, hardlopen of pilates. Je moet de deur uit. Ga eens wat doen.

De schuur in Iris' achtertuin is flink onder handen genomen: binnen hangt aan de ene wand het tuingereedschap aan haken, de tuinslang ligt keurig opgerold in een hoek en de halflege verfblikken – al jaren dicht groest – zijn verdwenen. Ik heb haar inderdaad geadviseerd die eens weg te gooien – voorzichtig – aangezien ze brandgevaar vormen. Maar toch kan ik niet geloven dat ze er daadwerkelijk mee aan de slag is gegaan.

Zelfs het raampje in de schuine wand van de schuur is niet meer dichtgegroeid met spinnenwebben. Ik zie er een vierkant lichtblauwe lucht doorheen.

De reservesleutel ligt onder een omgekeerde bloempot, ondanks het feit dat ik dit onveilig en gevaarlijk vond.

Ik loop terug naar de oprit om te kijken of alles goed is met mijn vader. Hij zit er nog, voorin op de rijdersstoel, en zingt mee met de cd van Frank Sinatra die ik voor hem heb opgezet. *Strangers in the Night*.

Ik draai de voordeur van het slot. Het huis voelt leeg. Er hangt een roerloze stilte.

‘Iris?’ Mijn stem klinkt hard in de stilte, mijn adem brengt de stofdeeltjes in beweging, die opstijgen en in de doodse lucht rond dwarrelen.

Ik loop de gang door, naar de keuken. De muren hangen vol met zwart-witfoto’s in houten lijstjes. Op elke foto een gezicht, vooral van oude mensen. Ze zijn allemaal bij de Alzheimerstichting geweest, en Iris vraagt dan altijd of ze een foto van ze mag nemen.

De foto van mijn vader hangt aan het eind van de gang. Er valt licht in zijn ogen; misschien komt dat van de zon die door de voordeur naar binnen gluurt. Je kunt nog een beetje zien hoe knap hij vroeger was, aan de fijne botstructuur van zijn gezicht, omlijst door zijn keurig gekapte witte haar, dat toen nog dikker was.

Hij ziet er blij uit. Nee, meer nog. Hij ziet er aanwezig uit.

‘Iris?’

De keukendeur kreunt als ik hem opendoe. Dat is met een drupje WD40 zo te verhelpen.

Een chemische citroengeur. Als ik niet beter wist zou ik denken dat het een schoonmaakmiddel was. De werkbladen zijn leeg. Kaal. De keukentafel ook; daar legt Iris altijd haar boeken neer, haar stapels papierwerk, soms kiepert ze haar tas erop leeg, als ze iets zoekt. De tafel is van massief eikenhout. Ik heb er vele malen aan gegeten, maar heb het blad ervan zelden gezien. Een beetje schuren en lakken zou geen kwaad kunnen.

In de woonkamer zijn de gordijnen dicht en de kussens op de bank zien eruit alsof ze zijn opgeschud – iets wat je in mijn huis niet zou merken, maar wat je bij Iris meteen opvalt. Iris is dol op die bank. Ze slaapt er wel eens op. Dat weet ik doordat ik een keer ’s ochtends vroeg ben langsgekomen. Ze verwachtte me niet. Iris is de enige ter wereld bij wie ik langs durf te komen zonder eerst op te bellen. Toen ik er was, zette ze water op en maakte een pot sterke koffie. Het was aan het eind van de eerste week dat mijn vader in het verpleeghuis zat.

Toen ze me zag kijken naar de dekens en kussens waarmee de bank bezaaid lag, zei ze dat ze erop in slaap was gevallen. Ze zei dat ze in slaap was gevallen terwijl ze naar *The Exorcist* lag te kijken.

Maar volgens mij was dat niet de reden waarom ze op de bank had geslapen. Volgens mij had het met de trap te maken. Ik zie haar op het kantoor van de Alzheimerstichting wel eens met haar krukken de trap opgaan. Mijn stokken, noemt ze die. Ze heeft er een hekel aan om op de lift te moeten wachten. En ze doet alsof het heel gemakkelijk is, traplopen. Maar dat kan niet, toch?

Bovendien, wie valt er nu in slaap terwijl hij naar *The Exorcist* ligt te kijken?

‘Iris?’ Ik hoor iets van paniek in mijn stem. Niet dat er nou echt iets mis is. Of dat er dingen niet op hun plaats staan.

Maar dat is het dus. Er staat niets níét op zijn plaats. Alles is opgeruimd.

Ik loop de trap op. Op de overloop nog meer foto’s, de slaapkamerdeuren zijn allemaal dicht. Ik klop op de deur van Iris’ slaapkamer. ‘Iris?’ Geen reactie. Ik doe de deur open. Het is donker binnen. Ik onderscheid de contouren van Iris’ bed en als mijn ogen een beetje aan het afwezige licht gewend zijn, zie ik dat het bed is afgehaald en dat de kussens in twee keurige stapels op het hoofdeinde liggen. Op het nachtkastje geen boeken. Misschien heeft ze die meegenomen. Naar het yogacentrum.

Maar ze is niet in het yogacentrum.

Het is of ik de paniek achter in mijn keel kan proeven. De deur van de klerenkast, die meestal openstaat, uit protest tegen de wirwar van kleren die erin hangen, is dicht. De vloerplanken kraken onder mijn gewicht. Ik steek mijn hand uit naar de deurknop en ruk de deur dan min of meer open, alsof ik helemaal niet bang ben voor wat ik daar misschien zal aantreffen.

Er zit niks in. In de tocht wiegen de lege hangertjes tegen elkaar aan en maken een weemoedig geluid. Ik doe de kastdeur

dicht en open de laden van de hoge ladekast aan de andere kant van de kamer.

Leeg. Allemaal.

In de badkamer ligt er geen tandenborstel op zijn kant op de rand van de wasbak, waar een plasje tandpasta uit loopt.

Er hangen geen vochtige handdoeken over de rand van het bad. De potplanten – die het hier in de damp goed doen – zijn weg.

Ik hoor een auto toeteren en ren de logeerkamer in, die Iris als werkkamer gebruikt. Ik ruk de gordijnen open en kijk op de oprit. Mijn auto staat er nog. Met mijn vader er nog in. Ik zie zijn mond bewegen; hij zingt nog steeds mee. Ik tik tegen het raam, maar hij kijkt niet omhoog. Als ik me omdraai, zie ik een rij zwarte vuilniszakken staan, keurig dichtgebonden met touw, aan de andere kant van de kamer tegen de muur. Ze zijn gelabeld – de naam van de kringloopwinkel uit de buurt staat erop.

Nu trekt de paniek van mijn mond omlaag door mijn keel naar mijn borst en zet daar uit, tot ik bijna geen adem meer krijg.

Ik trek Iris' stoel onder haar bureau vandaan en ga zitten. Zelfs de paperclips liggen keurig bij elkaar in een doosje waar ooit oorbellen in hebben gezeten. Ik pak twee paperclips en maak ze aan elkaar vast. Het is prettig om even iets met mijn handen te doen. Ik wil een derde paperclip pakken en als ik een hoog *pling* hoor, stijg ik bijna op van de stoel. Ik denk dat het geluid afkomstig is van Iris' laptop, die dichtgeslagen op het bureau ligt. Een inkomende mail of een tweet of iets dergelijks. Ik kan hem beter uitzetten. Die dingen kunnen brand veroorzaken. Een ingeplugde computer. Ik klap de laptop open. Op het scherm staat iets wat eruitziet als een reserveringsformulier. Een reserveringsformulier van Irish Ferries. Op het toetsenbord liggen twee witte enveloppen, die warm aanvoelen. Op allebei onmiskenbaar het grote flamboyante handschrift van Iris.

Op de ene envelop staat 'Vera Armstrong.' Zo heet haar moeder.

De tweede envelop is aan mij gericht.

2

*Je moet altijd weten hoe hard je rijdt en kunnen
beoordelen wat voor jouw auto de beste snelheid is.*

‘De maximumsnelheid op een provinciale weg is tachtig kilometer per uur,’ zegt mijn vader.

‘Sorry, ik... ik heb haast.’ Ik kijk in de achteruitkijkspiegel. Ik geloof dat ik sirenes hoor, maar ik zie geen politieauto’s achter me.

Uit mijn ooghoek zie ik de brief van Iris verfrommeld boven op mijn tas liggen.

Lieve Terry,

Allereerst moet je weten dat er niets is wat jij had kunnen doen.

Mijn besluit stond vast.

Door de paniek tollen mijn gedachten steeds sneller rond, tot ik de ene niet meer van de andere kan onderscheiden.

‘Heb ik je wel eens verteld over die keer dat ik Frank Sinatra bij me in de taxi had?’ vraagt mijn vader.

‘Nee.’ De meeste gesprekken met mijn vader ritselen van de leugens.

‘Het was op een vrijdagavond en ik reed door Harcourt Street. Het was vreselijk druk door de... dat spul... het water...’

‘De regen?’

‘Ja, de regen en...’

Ten tweede moet je weten dat er niets is wat jij had kunnen doen. Mijn besluit stond vast.

Het licht staat op rood en ik kom met een schok tot stilstand. De remmen piepen. De auto moet volgende maand АРК gekeurd worden. Voor die tijd moet hij een beurt hebben. Brendan zegt dat ik een nieuwe moet kopen. Een boodschappenautootje, zegt hij. Iets wat gemakkelijker te parkeren is. Maar ik vind het fijn, zo'n zware Volvo. Het klopt dat hij zijn uiterste houdbaarheidsdatum nadert. Er misschien zelfs al overheen is. Maar ik voel me er veilig in. En hij heeft me nog nooit in de steek gelaten.

'... en ik zeg tegen Frank ik ken van al je liedjes de tekst...'

... maar snap alsjeblieft dat ik pas na een lang en grondig denkproces tot dit besluit gekomen ben en dat ik er geen spijt van heb en niet van zal krijgen ook.

Ik ben nog nooit eerder in Dublin Port geweest. Ik zet de auto op een parkeerplaats voor invaliden. Daar heb ik geen vergunning voor.

'Pap, blijf jij even in de auto? Ik moet... ik moet hier even iets doen.'

'Natuurlijk, lieverd, prima.'

'Beloof je me dat je niet zult uitstappen?'

'Ga je je moeder ophalen?'

'Beloof me dat je hier blijft zitten tot ik terug ben.'

... en misschien is het wel te veel gevraagd dat je mijn keuze begrijpt, maar ik hoop van wel, want jouw mening is belangrijk voor me en...

Mijn vader kijkt me nieuwsgierig aan, alsof hij erachter probeert te komen wie ik ben, en misschien vraagt hij zich dat ook wel echt af. Het is soms moeilijk vast te stellen wat hij zeker weet en

wat hij zich zogenaamd denkt te herinneren.

Ik buig me naar hem toe en leg mijn hand op zijn schouder. 'Ik ben zo terug, oké?'

Hij zet een gapend lege glimlach op, en dat betekent dat hij zijn gebit weer uit heeft gedaan. De vorige keer vond ik het in de achterbak, in een van Anna's oude gymshoenen.

'Je bent zo terug,' zegt hij, en ik zeg dat ik inderdaad zo terug ben. Dan doe ik het portier dicht en sluit hem op in de auto.

... praktische kant van de zaak is geregeld door de kliniek in Zwitserland en stop ik ook in deze envelop, zodat jij...

Als de auto in brand vliegt, kan hij er niet uit. Dan verbrandt hij levend. Of hij stikt door de rook. Maar de auto is nog nooit in brand gevlogen, dus waarom zou dat vandaag wel gebeuren? Uitgerekend vandaag? Ik aarzel. Brendan zou dit dubben noemen.

... een kwestie van tijd voor dat gebeurt, en dat is de reden waarom het nu moet gebeuren, voordat ik niet meer in staat ben om...

Ik ren de parkeerplaats over, naar het terminalgebouw toe. Ik probeer nergens over na te denken. In plaats daarvan concentreer ik me op het geluid van mijn zolen, die op de grond dreunen, het geluid van mijn ademhaling, warm en gespannen, het geluid van mijn hart, dat als een vuist in mijn borstkas bonkt.

*Lieve Terry,
Allereerst moet je weten...*

Ik zie Iris meteen. Je ziet haar gemakkelijk, al is ze niet eens zo heel lang. Ze lijkt langer dan ze is.

De opluchting is tastbaar. Massief als een muur. Ze staat in

een rij en doet haar best om op haar beurt te wachten. Ze ziet er niet uit als een vrouw die binnenkort in een kliniek in Zwitserland een einde aan haar leven zal laten maken. Ze ziet er gewoon uit als altijd. Haar staalgrijze haar heel kort geknipt, geen make-up, geen sieraden, geen poespas. Pas als de rij naar voren schuift, zie je de krukken, maar zelfs na al die tijd zien die er nog steeds heel vreemd uit in haar grote, kundige handen. Volstrekt onnodig.

Ik blijf even staan en kijk naar haar. Mijn eerste gedachte is dat Iris zich heeft vergist. Dat er wél iets is wat ik kan doen. Wat dat dan zou moeten zijn, daar ben ik nog niet achter. Maar feit is dat ik hier ben. Dat zij hier nog steeds is. Ik ben haar niet misgelopen. Dat is een teken, toch?

De opluchting is zo gigantisch groot en zo aanhoudend dat er in mijn hoofd geen ruimte is voor wat voor ander gevoel ook. Ik loop over van opluchting. Ik stik er bijna in. Als ik haar roep, klinkt mijn stem vreemd.

‘Iris.’ Ze hoort me niet in alle drukte.

Ik loop dichterbij haar toe. ‘Iris?’

‘IRIS!’ Hoofden draaien zich naar me om en ik voel mijn gezicht warm worden. Ik concentreer me op Iris, die haar gezicht naar me toe draait en me met haar grote groene ogen strak aankijkt.

‘Terry? Jezus christus, wat doe jij hier?’

Iris vloekte altijd graag en dat was het enige wat mijn moeder niet leuk aan haar vond.

Mijn mond is droog, de opluchting is verdwenen en mijn lichaam bonkt van de... geen idee... adrenaline misschien. Of van de angst. Ik heb het opeens koud. Ben klam. Ik doe een stap naar haar toe. Ik open mijn mond. Wat ik nu ga zeggen is belangrijk. Misschien is het wel het belangrijkste wat ik ooit gezegd heb, alleen schiet me niets te binnen. Niets, maar dan ook niets. Geen woord. In plaats van iets te zeggen zoek ik maar in mijn tas, haal haar brief tevoorschijn en probeer hem zo goed mogelijk glad te

strijken, zodat zij hem zal herkennen. Zodat zij het weet. Ik hou de brief omhoog.

Als Iris hem ziet, bevriest ze als het ware, zodat ze, terwijl de rij verder opschuift, niet mee beweegt, en degene die achter haar staat – helemaal in beslag genomen door zijn telefoon – tegen haar op botst.

‘O, sorry,’ zegt hij. Iris werpt hem geen boze blik toe. Ze kijkt niet eens naar hem, alsof ze niet heeft gemerkt dat hij haar persoonlijke ruimte is binnengedrongen – ook een van die dingen waar ze een hekel aan heeft. In plaats daarvan duwt ze haar bagage – een weekendtas – met een kruk over de vloer naar voren en loopt er dan zelf achteraan.

Ik blijf staan, met dat gekreukte vel papier in mijn hand.

Mensen kijken.

Ik laat mijn hand zakken en loop naar haar toe.

‘Waar ben je mee bezig?’ sis ik.

Ze keurt me geen blik waardig. ‘Dat weet je best. Je hebt mijn brief gelezen.’ Ze concentreert zich op de rug van de man vóór haar. De kraag van zijn jasje is bezaaid met roos.

Ik sla mijn armen stevig over elkaar en bal mijn handen tot vuisten om het trillen een halt toe te roepen. Ik had beter moeten nadenken over wat ik wilde gaan zeggen. Ik weet niet waar ik in de auto aan heb zitten denken. Helemaal nergens aan, geloof ik. Behalve aan dat ik hierheen moest.

En nu ben ik hier en weet ik niet wat ik moet zeggen. Of doen.

‘Iris,’ weet ik eindelijk uit te brengen. ‘Zeg iets.’

‘Ik heb in mijn brief alles al uitgelegd.’ Ze kijkt recht voor zich uit, alsof ze tegen iemand voor haar praat. Niet tegen mij. De mensen in de rij kijken reikhalzend onze kant op om te zien wat er aan de hand is. ‘Ik heb hem gelezen,’ zeg ik, ‘maar nu weet ik nog niks.’

‘Het spijt me ontzettend, Terry,’ zegt ze met een klein stemmetje, en ze buigt haar hoofd. Een barst in haar pantser, die ik misschien open kan wrikken.

Ik leg mijn hand op haar arm. ‘Stil maar, Iris, het is al goed. Alles komt goed. We stappen gewoon in mijn auto. Ik sta hier vlak voor de deur. Mijn vader zit in z’n eentje te wachten, dus we moeten...’

‘Je vader? Wat doet die hier?’

‘Er zijn ratten. In Sunnyside. Nou ja... ongedierte, dus ik nam maar aan dat ze daarmee... Maar luister, ik vertel je er verder in de auto wel over, oké?’

‘Hoe wist je dat ik hier zou zijn?’ vraagt Iris.

‘Ik zag het reserveringsformulier. Op je computer.’

‘Heb je in mijn laptop ingebroken?’

‘Natuurlijk niet! Je had je computer aan laten staan, waar je trouwens brand van kunt krijgen. Om nog maar te zwijgen over hoe onveilig het is dat je geen wachtwoord gebruikt.’

‘Heb je bij me ingebroken?’

‘Nee! Ik heb de sleutel gebruikt die in de...’ ik ga wat zachter praten, ‘... schuur ligt.’

De rij schuifelt verder, Iris duwt met haar kruk haar tas naar voren en loopt er zelf achteraan. Ze is nu bijna aan de beurt.

‘Iris,’ roep ik haar na, ‘kom nou mee.’

‘Het spijt me, Terry,’ zegt ze nog een keer, terwijl ze me aankijkt. ‘Ik neem deze boot.’ In haar stem klinkt het soort helderheid waar niemand tegenin gaat. Ik heb haar aan het werk gezien. Bij verschillende commissievergaderingen van de Alzheimerstichting. Ook weer iets waar ze een hekel aan heeft. Commissies. Ze bedenkt liever zelf een plan van aanpak en zorgt dan dat het ook gebeurt. Meestal komt het daar uiteindelijk ook op neer.

Daar sta ik, terwijl mijn handen werkeloos aan het uiteinde van mijn stramme, rechte armen bungelen.

‘Ik sta niet toe dat je dit gaat doen,’ zeg ik dan.

‘Volgende,’ roept de man van de kaartverkoop.

Iris bukt zich om haar weekendtas te pakken. Ik zie de tremor als een elektrische stroom door haar hele arm trekken. Ik weet

dat ze niet geholpen wil worden. Bovendien, waarom zou ik helpen? Ik ben hier om haar iets te verhinderen, niet om haar te helpen.

Ik ben niet zo'n verhinderaar.

Iris zegt dat ik iemand ben die dingen juist vergemakkelijkt, maar eerlijk gezegd voeg ik me gewoon naar hoe dingen gaan. Ik probeer geen aandacht te trekken.

Iris hangt haar tas aan de greep van de kruk en beent naar de man achter het loket toe. Zelfs met haar stokken beent ze nog.

Ik strompel achter haar aan.

'Ik kom een kaartje ophalen,' zegt ze. 'Iris Armstrong. Naar Holyhead.'

De man tikt met korte dikke vingers op zijn toetsenbord. 'Enkele reis?' vraagt hij.

Iris knikt.

3

Niet van rijbaan veranderen als je daar geen goede reden voor hebt.

Ik ren naar buiten. Mijn vader zit nog in de auto. De auto staat niet in brand. Ik ruk het portier open. Hij kijkt me met zijn inmiddels vertrouwde gezicht aan: het gezicht dat op de een of andere manier leeg oogt, als een verlaten huis. Of een plek waar ooit een huis heeft gestaan.

‘Papa, ik...’ Mijn stem is hoog en gespannen van angst. Je zal zien dat ik ga huilen. Mijn broer noemde me toen we klein waren al een janker.

‘Je moeder zou onderhand terug moeten zijn,’ zegt hij. ‘Ze is al heel lang weg.’

Ik schraap mijn keel. ‘Ze komt zo terug,’ zeg ik. Ik heb geen tijd om te gaan huilen. Ik moet nadenken.

DENK NA.

Ik zou de politie kunnen bellen. Toch? Ik heb Iris’ brief. Dat is bewijs, of niet soms? Maar is het wel verboden? Wat Iris van plan is? Ze zou het me nooit vergeven. Maar misschien uiteindelijk wel. Misschien is ze me wel dankbaar als ik haar dwing ervan af te zien?

Ik kijk op mijn horloge. De boot vertrekt over anderhalf uur.

DENK NA.

Ik bel naar huis. Ik weet ook niet waarom. Er is toch niemand. Maar de telefoon horen overgaan, het geluid van de telefoon die gaat, in mijn eigen huis in Sutton, in de gang die ruikt naar de

boenwas waarmee ik vanochtend de vloer heb gedaan, de telefoon met zijn vertrouwde geluid, dat vind ik gewoon geruststellend.

De eerste jaren maakte ik me voortdurend zorgen over het huis. De aantrekkingskracht die het uitoefende op inbrekers in spe. De hypotheek, die zo'n druk op Brendans salaris legde. En op Brendan zelf. Ik was bang dat het hem net zo zou vergaan als zijn vader, die een week voordat hij uit de bouw met pensioen ging, overleed.

'We kunnen toch een kleiner huis kopen?' zei ik. 'In Bayside bijvoorbeeld. Daar is het niet zo duur als hier.'

Maar Brendan had al een deel aanbetaald. Ons adres was heel belangrijk voor hem. Hij zei dat ik dat niet begreep omdat ik niet in een rijtjeshuis met drie slaapkamers in Edenmore was opgegroeid.

Hij zei dat ik me geen zorgen moest maken.

Maar dat deed ik toch.

De telefoon gaat niet meer over. Dan een klikje en dan Brendans monotone stem. 'We zijn er niet. Spreek een bericht in.'

'Je zou het een beetje...' zei ik toen hij de boodschap insprak.

'Een beetje wat?'

'Een beetje geïnteresseerder kunnen zeggen, denk ik.'

Ik weet niet meer wat daarop zijn reactie was. Geen, waarschijnlijk.

Ik hang op. Mijn vader glimlacht naar me en zegt: 'Heb ik je wel eens verteld over die keer dat ik Frank Sin...'

'Pap?'

'Ja, lieverd?'

'Wat zou je ervan vinden om op reis te gaan?' Dit slaat nergens op. Ik kan helemaal niet weg. Ik heb het hier veel te druk. Te veel verantwoordelijkheden. Bovendien heb ik geen schone kleren bij me. Niet eens een tandenborstel.

'Maar je moeder dan?' vraagt mijn vader. 'Die moet mee.'

Ik tuur naar de voorgevel van het terminalgebouw. Misschien